

Tal dia com avui fa...

1 any

Un nou repte
Catalunya afronta avui el repte de les eleccions municipals, que tindran dues lectures. Més de 5,3 milions de catalans triaran 947 alcaldes i 8.118 regidors.

10 anys

Onada de robatoris
Un alemany de Pradip fa fugir a ganivetades els lladres de casa. La cadena de robatoris es trenca amb una víctima que planta cara.

20 anys

A la presó
El general de la Guàrdia Civil, Enrique Rodríguez Galindo entra a la presó acusat de detenció il·legal, tortura i assassinat.

Full de ruta

Anna Serrano

El mètode Irving

John Irving no comença a escriure una novel·la fins que no té clar el final. És el seu sistema. L'escriptor nord-americà,

amb una trajectòria de gairebé mig segle des que el 1968 publicà la seva primera obra (*Llibertat per als óssos*), pensava que aquest curiós mecanisme s'invertiria a mesura que anés fent llibres. Després de les primeres novel·les, es va adonar que no seria així. Mentre molts –per no dir la gran majoria– es concentra en el primer capítol per arrencar, Irving parteix del darrer. No hi haurà inici si abans no hi ha final. L'autor de llibres com *El món segons Garp*, *Prínceps de Maine*, *reis de Nova Anglaterra* o *L'última nit a Twisted River* necessita saber el desenllaç dels seus personatges per desenvolupar la història que els hi condueix. El mateix Irving detallava aquest particular mecanisme fa uns dies al CCCB en conversa –fabulosa– amb el periodista Enric González dins del cicle Kosmopolis. Irving presentava a Barcelona *L'avinguda*

El mètode Irving, com admet, té a veure amb la seguretat. Amb el control de saber, que facin el que facin els seus protagonistes, tenen un destí clar des del primer moment

dels misteris (Edicions 62). Es tracta d'una obra, pensada com a guió de cinema i ambientada a l'Índia que, quasi trenta anys després de començar a treballar-hi, finalment es desenvolupa en 646 pàgines a cavall entre Mèxic i les Filipines.

El mètode Irving, com ell mateix admet, té molt a veure amb la seguretat. Amb el control de saber que, facin el que facin els seus singulars protagonistes, tenen un destí clar des del primer moment. A partir d'aquí, viatges personals i fascinants transporten els Garp (*El món segons Garp*), les Ruth Cole (*Una dona difícil*) o els Jack Burns (*Fins que et trobi*) a viure experiències tan sorprenents com pertorbadores de la mà de qui està considerat un dels grans del panorama literari nord-americà actual. Amb lectors fidels arreu del planeta, Catalunya inclosa. La bona notícia per als fans d'Irving és que, a més d'adaptar *El món segons Garp* com a minisèrie per a la televisió, projecta dues noves novel·les. Des del final, és clar.

Tribuna

Xavier Serra. Professor de filosofia a l'institut Salvador Espriu (Salt, Gironès) -

Vermell, compte!

Sovint ensenyem als nens que mai han de creuar un semàfor en vermell. Que encara que els sembli que no vénen cotxes, pot sortir-ne algun d'on menys s'ho esperen. En educació no ens la podem jugar: cal anar a allò segur.

ESTIC UNA MICA DESCONCERTAT PERQUÈ, d'una banda, el Departament d'Ensenyament garanteix que tots els nois i noies que fan batxillerat a Catalunya seguiran sent formats en les bases filosòfiques elementals que els permeten integrar els altres sabers. Per això estudiaran filosofia a 1r i 2n de batxillerat i hi podran també cursar psicologia i sociologia. Ara bé, d'altra banda, creix l'obsessió per les matèries de moda: l'anglès, les matemàtiques, o d'altres. Vinga hores a dojo!, com si educar fos sotmetre's als criteris PISA o semblants. Convé allunyar dels terrenys educatius la superficialitat irresponsable: el semàfor hauria de posar-se vermell, lluny del vaivé de les modes. La formació filosòfica, adequada a cada edat, és el “pal de pallar” dels coneixements. Tot i les deficiències singulars, mai és “xerrameca” buida. La llei catalana d'educació (2009) i alguns decrets ho ad-

meten. Als principis guia que fixa el 187/2015 es proposa: a) un currículum competencial que prepari per a la vida i el futur; b) la continuïtat formativa de tots els alumnes; c) l'orientació com a responsabilitat compartida dels equips docents; d) valorar cada alumne de manera global, continuada i integradora, i e) desenvolupar projectes educatius mitjançant el treball en equip. És obvi que, per a assolir-los, cal la perspectiva filosòfica: no és només anar sumant hores en allò aparentment “rendible”, se'n digui empenedoria, informàtica, etc. Calen també la música i l'expressió, la història i les literatures, i les ciències, les naturals i les socials... però sobretot tenir cura del “pal de pallar”, el rerefons filosòfic.

“La formació filosòfica, adequada a cada edat, és el “pal de pallar” dels coneixements

Al decret abans esmentat hi ha un àmbit, “cultura i valors”, amb una dotació horària minsa a cada curs d'ESO i també una assignatura optativa de “filosofia”, a 4t (això sí, d'oferta obligatòria). Així tenim el semàfor només en groc: millor que no travessem... Si algú té encara seny, serà valent per protegir aquesta àrea.

A LES ESCOLES MONÀSTIQUES i catedrals de l'alta edat mitjana s'enumeraven set arts liberals, organitzades en dos grups: l'eloqüència (gramàtica, dialèctica, retòrica) i les matemàtiques (aritmètica, geometria, astronomia i música). Si s'assolien es podia accedir a l'especialització, sent “batxiller en arts”, un grau universitari inicial. Encara ara aquest és el paper de la filosofia en l'educació secundària: garantir que se sap pensar i expressar-se, comprendre i raonar, acreditar la maduresa de l'alumnat.

Al s. XXI sabem de tecnologies i formes d'èxit momentani, però la mentalitat competencial té més a veure amb la filosofia, amb tenir el cap al seu lloc: no és prescindible. Seria forassenyat menystenir-la o aniquilar-la: semàfor vermell! La blindem?

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Catalanisme i aire fresc

■ Meritxell Batet, en un dels seus primers actes com a candidata del PSC a les eleccions espanyoles, va reivindicar el catalanisme del seu partit i ho va fer amb una desimboltura pròpia de qui, de ben segur, ens oferirà en el futur moltes tardes de glòria. Arriba el catalanisme sense catalanistes, un invent del socialisme que només pot enganyar, o no, el col·lectiu de lactants del país i aquests, a sobre, no voten. Això, entre altres qüestions, podria explicar la davallada que sembla no tenir fi del PSC. Segons el DIEC, el catalanisme defensa el reconeixement de la personalitat política de Catalunya; és a dir, el dret a governar-se organitzant i administrant l'estat en els seus afers exteriors i interiors. Crec que no cal insistir més en aquest assumpte i més perquè, en el mateix acte, Batet va agrair

efusivament que Pedro Sánchez (mira que és bo) incorpori accent català a la llista. Josep Borrell encarna l'accent greu, el que baixa d'esquerra a dreta, un jacobí que, després de 42 anys d'estar en política, torna a primera línia des del consell d'administració d'Abengoa, el *Titanic* espanyol. Accent català i accent renovador, 2x1. Resto expectant el recompte de vots del 26-J.

JOAN XURIACH FUSTÉ
Barcelona

L'escola del meu carrer

■ Passem el febrer visitant escoles per decidir on inscriurem el nostre fill de 3 anys el curs vinent. És una decisió difícil i per això visitem totes les escoles públiques de proximitat al barri de Gràcia. Mirem projectes educatius, instal·lacions, camí a l'escola, l'Ampa, cuina pròpia. Un cop hem pres una decisió, arriba el moment cru-

cial, el més decisiu de tots: la sort, l'atzar, acabarà decidint per assignació numèrica on anirà el nostre fill els propers anys. Al nostre carrer hi ha l'escola demanada, per proximitat i projecte és la nostra escollida, però la sort ha decidit assignar-nos-en una a dos quilòmetres de casa i amb un projecte educatiu que desconeixem. Alguna cosa falla en aquest sistema si el teu fill de 3 anys et pregunta per què no podrà anar a l'escola del seu carrer.

CARLIN SEMAAN
Barcelona

Manca de ciutadania

■ Ens falta temps per queixar-nos de les males infraestructures, per part de qualsevol ajuntament, pel que fa a diversitat funcional: voreres estretes, passos de vianants amb esglaons, botigues sense rampa per als discapacitats que van en cadira de rodes, semàfors sen-

se senyal acústic per a cecs, transports públics sense accés habilitat, etc. Si us plau, abans d'exigir, hauríem de fer un treball d'introspecció i mirar la poca ètica i la mala praxi que professem en moltes de les nostres accions diàries, com per exemple, a l'hora de deixar els vehicles estacionats a qualsevol lloc obstaculitzant el pas a aquelles persones amb mobilitat reduïda les quals són les que més espai necessiten per moure's pels carrers de la ciutat. Tinguem present que per ser respectats i que respectin els nostres drets abans cal respectar, i mirar més enllà de la nostra comoditat, així doncs, no recorrem a les institucions a l'hora de buscar responsabilitats i possibles solucions, perquè de nosaltres, com a ciutadans normals i corrents, depèn fer un món, una ciutat i un poble més cívics on conviure amb harmonia.

CRISTINA FARRERONS
Barcelona